

The illustration is a soft watercolor painting. In the center, a woman with long hair, wearing a blue dress and a long yellow shawl that flows behind her, walks away from the viewer. She holds a small object in her right hand. The landscape is a mix of green and yellow, with scattered yellow flowers and some bare trees. In the background, there are more trees and a large, glowing yellow light source on the left. The sky is a pale blue with faint, wispy clouds. The overall mood is peaceful and contemplative.

De 366ste dag
gedichten

Petra Doom
Annemie Bockstaele en Nieke Van Zegbroeck

Inkijkexemplaar

De 366ste dag
gedichten

Petra Doom
Annemie Bockstaele en Nieke Van Zeghbroeck

Ambilicious Breda | Kalmthout

Eerste druk 2021

Copyright tekst © Petra Doom

Copyright illustraties © Annemie Bockstaele & Nieke Van Zeghbroeck

Omslag vormgeving Probeeld | Ambilicious Studio

Binnenwerk vormgeving Probeeld | Ambilicious Studio

Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious Uitgever

Copyright © 2021 Ambilicious uitgever van verhalen, Breda

ISBN 978-94-93210-49-3 |NUR 306

www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De 366ste dag

gedichten

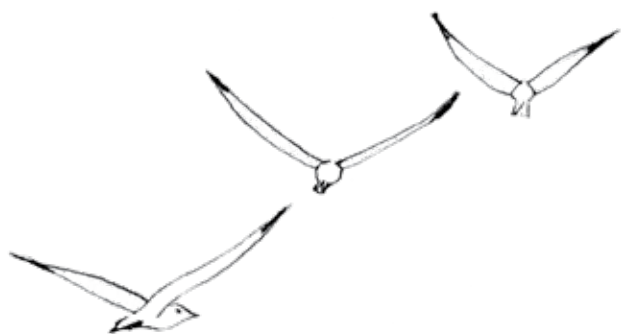
'De 366ste dag': een dubbele drie-eenheid in woord, klank en kleur

Poëzie: Gedichten uit het land van De 366ste dag

Proza: 'De 366ste dag' (ISBN 978-94-93210-48-6)

Muziek: 'De 366ste dag' door Davina Doom

*Voor iedereen die ooit op zoek is gegaan
naar het Ware en het Goede
in het Schone*

Meeuwen

Meeuwen. Tien, of een getal daaromtrent.
Mijn gemoed vult zich met bevreemd plezier:
wat doen die zilveren, wit-en-grijze rovers hier?
't Land van Leie en Schelde heeft ze altijd gekend,

zo zegt men mij, maar ik kan niet anders dan verrast
kijken naar de lijnen die ze tot bogen aan de lucht trekken,
hier, boven dit veld dat groen is zoals het grazige weiden past,
en peinzen over openslaande kastdeuren, volgepakte vertrekken.

De hemel is tussen grijs en blauw, zoals ik de zee
altijd heb liefgehad. In haar rokken glinstert ook het groen
wel, dat is waar. Dus jagen ze misschien op hersenschimmen?

Een lemniscaat vliegen ze, en delen de verte in twee.
Dan strijken ze neer, breedborstig en sterk in hun schoenen.
Badinerend wandelen ze een zoutwaterverhaal
ter kimme.

Een nieuwe winter

Ik kniel op mijn balkon en wroet in de aarde rond die de wortels in de pot bedekt. De laatste winter was koud voor mij en hem.

Wist ik veel dat ik daarmee als rechter terstond het dodelijke vonnis tekende? De laatste winter was veel te koud voor mij.

De rimpelige, droge stam lijkt me te bespotten met een oudemannetjesstem. Humeurig kras ik met mijn nagel: niets.

Onder de bast geen groen. Deze morgen geen warmte voor mij. Wuivende populieren een aanfluiting waar ik ook fiets.

Waarom dan koppig water blijven geven? Na een tijd schijnt dat zinloos geworden - gewend aan 't ritueel ga je maar door.

Aan de potrand floreert 'n onbestemd onkruid dat ik niet eens meer heb verdelgd. 't Stemt mij niet warm of koud meer.

De laatste winter was te koud voor mij en hem, de zomer naar zijn maatstaf al te beschaafd - die groene parasiet ergert mij ineens.

Plots een gedachte tussen hoop en ergernis doet me verder wroeten, een frons graaft zich een weg tussen mijn ogen.

Gezeten op mijn hielen, leun ik achteruit, hier nu voor het eerst neem ik verbluft de tijd en ben bewogen:

diep daar tussen duim en wijsvinger voel ik immers het bewijs: in deze hof, lééft de olijfboom weer.